

MOCIÓ DEL GRUP MUNICIPAL DE LA CUP DE BERGA SOBRE LA DECLARACIÓ DE PERSONA NO GRATA A LA CIUTAT AL CAP DE L'ESTAT ESPANYOL

Si bé la postura escèptica i independentista ha existit des d'almenys a finals del s.XIX, històricament, el gruix del catalanisme en el sentit més ampli del terme i des de les més variades posicions ideològiques ha intentat durant almenys els darrers cent anys la reforma de l'Estat; a la torna aquest ha demostrat per activa i per passiva que no vol ser reformat fins a l'extrem de plantejar una guerra civil i dues dictadures abans d'acceptar aquesta reforma. Per altra banda, aquest mateix catalanisme no ha estat en tot aquest període de temps tant fort i políticament significatiu com ho és ara quan la seva acció s'ha centrat exclusivament en cercar que els catalans pensem exclusivament en clau catalana, responent amb una visió catalana als problemes que assetgen al conjunt de la societat; en aquest context doncs, la proposta independentista seria només la culminació d'aquest canvi d'orientació, o si es vol, l'inici de tot plegat.

En aquest ordre de coses l'imminent canvi del Cap de l'Estat plantejat per l'anunci de l'abdicació del rei d'Espanya no hauria de suscitar més controvèrsia que la que poguessin generar les eleccions presidencials portugueses o la successió de la reina d'Anglaterra. Hauria de ser així si no fos perquè aquesta successió sobre la persona del futur Felipe de Borbón es planteja com a una simple operació per no donar resposta a la solució democràtica, mitjançant un referèndum, a la voluntat de Catalunya de separar-se de l'Estat Espanyol, redirigint el debat sobre la independència, de moment del Principat, vers el debat en clau espanyola sobre la ratificació del règim monàrquic o la instauració d'una república. Així, propiciar un canvi del Cap d'Estat per successió dinàstica és el canvi més assequible en l'edifici institucional de l'Estat Espanyol per garantir que tot, en essència, seguirà igual. En aquest sentit doncs propiciar un canvi del Cap d'Estat per elecció democràtica mitjançant l'adveniment d'una república és tant sols el segon canvi més barat. Per aquest motiu doncs constatem que res no garanteix que sota Felipe VI o sota el president d'una hipotètica república, l'anticatalanisme de l'Estat reverteixi el seu sentit d'actuació.

Res garanteix que l'assetjament legal a la llengua catalana no tingui continuïtat tant al Principat, com a les Illes, la Franja o el País Valencià.

Res no garanteix que s'aturi la demolició de la immersió lingüística o la recentralització del poder de decisió sobre quines assignatures i amb quins continguts hauran d'estudiar les nostres generacions futures.

Res no garanteix que no continuï la destrucció del sistema de mitjans públics de comunicació en català, que amb tant d'esforç hem pogut bastir alhora que es continuï dificultant i entrebantant l'aparició de mitjans privats en català.

Res no garanteix que l'ús de la nostra llengua per relacionar-nos amb l'estat i els seus funcionaris sigui un fet que continuï necessitant de militància i de l'assumpció d'un cert grau de risc en massa casos.

Res no garanteix que s'aturin i reverteixin les reformes legislatives de l'Estat sobre les competències municipals que deixen com a úniques competències d'ajuntaments com els de la nostra ciutat la gestió del cementiri, els parcs públics, el mercat municipal i la biblioteca.

Res no garanteix que l'estat no continuï legislant en favor del capitalisme oligàrquic i especulatiu de les empreses amb mercats protegits i regulats en detriment de l'economia productiva que alimenta la immensa majoria dels catalans.

Res no garanteix que l'estat aturi i reverteixi l'espoli fiscal dels Països Catalans en favor de les oligarquies que han dominat l'estat d'almenys tres segles ençà.

Res no garanteix que l'estat espanyol continuï legislant en favor de l'evasió fiscal dels qui molt tenen, en favor de la destrucció del territori o en favor de l'especulació sobre béns i serveis bàsics, com l'habitatge o els subministraments energètics.

Res no garanteix, en definitiva que cap dels molts problemes que el manteniment de Catalunya sota la bota espanyola tingui solució per un canvi del cap de l'estat donat que l'experiència de cinc segles d'agressions, tres dels quals sota governs borbònics, avalen la tesi que l'estat no pot garantir res més que un cessament momentani de les hostilitats, per molt que es propugni sota la forma d'importants canvis legislatius sobre l'estructura del mateix Estat; repetint si es vol el mateix esquema utilitzat a mitjans dels anys 70 quan a la mort del dictador es va donar pas a una nova restauració borbònica en la persona de l'actual rei com a millor garantia de canviar-ho tot perquè tot seguís igual.

També és ben cert que tampoc res garanteix que als problemes fins aquí assenyalats se'ls doni una millor resposta amb la consecució de la República Catalana, en tot cas, el què si que estarà garantit és que aquesta resposta així com la responsabilitat sobre la seva execució si que serà exclusivament de la societat catalana i dels seus governants, i que existeix en una part molt significativa de la mateixa societat la voluntat que la governació del Principat es regeixi sota paràmetres d'exclusiva sobirania catalana.

Al respecte, cal deixar constància que els berguedans ja es van pronunciar de forma democràtica i majoritària en favor de la independència dels Països Catalans en la consulta celebrada el 13 de desembre del 2009, i van tornar-ho a fer a favor de la celebració d'una nova consulta sobre el futur polític de Catalunya en relació amb la seva pertinença a l'Estat Espanyol a les eleccions del 25 de novembre del 2012, quan els diversos partits que portaven al seu programa la celebració d'aquesta consulta van rebre una àmplia majoria dels vots de la Ciutat.

Per altra banda, i en virtut de la Declaració de Sobirania del 23 de gener del 2013 aprovada pel Parlament de Catalunya on s'especifica que "*el poble de Catalunya té, per raons de legitimitat democràtica, caràcter de subjecte polític i jurídic sobirà*", i que per tant té la plena potestat de decidir el seu futur polític col·lectiu sense ingerències externes de cap mena.

Tot amb tot, aquestes ingerències per part de l'Estat Espanyol s'han mantingut i reiterat acompanyades d'una intolerable campanya de despreci pel sentir majoritari del poble de Catalunya fins a l'extrem de la total obstaculització a la celebració de la consulta sobre la independència de Catalunya, malgrat que aquesta demanda és ajustada a dret tal i com s'ha esmentat a més de legítima en tant que majoritària entre la societat catalana.

Per tot plegat doncs es proposa al Ple de la Corporació l'adopció dels següents

ACORDS:

1. Reiterar la declaració de persona no grata a la Ciutat de l'actual monarca espanyol Juan Carlos I de Borbón pels motius exposats en la mencionada declaració.
2. Declarar persona no grata a la Ciutat a Felipe de Borbón o a qualsevol altra persona que pugui esdevenir cap de l'Estat Espanyol en tant que màxim representant d'aquest Estat i per tant corresponsable de l'actual situació d'incertesa jurídica sobre la celebració de la consulta sobre el futur polític de Catalunya; mantenint-se aquesta qualificació fins que la independència del Principat de Catalunya o la seva pertinença a l'Estat Espanyol no s'hagin pogut discernir democràticament per via referendària.
3. Notificar el present acord a la Presidència de la Generalitat, al Ministeri d'Assumptes Exteriors del Govern Espanyol i al Govern Civil Espanyol a Catalunya.

Anna Maria Guijarro i Casas

Oriol Camps i Cervera

Francesc Ribera i Toneu